

BOGDÁN LÁSZLÓ

Strigoi gyónásai

A gyanakvások újabb körei forgattak, és jött még egy és más, ha emlékszel? Többek között megszerettelek. – Igen, néz rám, és lehunyja a szemét. S megígérted, hogy fellevenited utolsó beszélgetésed Strigoijal. Egy hajón menekültetek, Carmen, Kriszti és te, s ő is a hajón volt, beszélgetést kezdeményezett. De azután valami miatt elmaradt, soha nem mesélted el. És újra pörögni kezd minden, ott vagyunk, a La Speranta ebédlőjében.

Az ebédlő üres. Strigoi nincsen sehol. Elképedten bámulunk egymásra.

„Ez örült – sziszegem dühösen. – Játszik velünk? De akkor miért küldte a kabinunkhoz a kapitányt?”

„Megérkezik hamarosan, s ha nem, nekem úgy is jó. Feleslegesen ne húzd fel magad. Ki tudja, mi történhetett?”

„Kár volt vele találkát megbeszélni. Maradjon meg magának.”

„De hát én érted tettem – mosolyog Carmen. – Hogy első kézből dokumentálódhass a regényedhez. Képztegtél róla az elmúlt hónapokban éppen eleget, most legalább, gondoltam, megismered közelebről is. Meghallgatod az ő verzióját is. Bizonyára nem lesz minden tanulság nélkül való. Az író, ha lehet, ismerje meg hősét, dokumentálódjon, s ha ezzel sem megy sokra, még mindig kitalálhatja a történetet. Nem?”

„Mit parancsolnak?” – jelenik meg az asztalnál egy fiatal, fekete hajú fruska, és kihívóan pillant ránk, bár nem tudom, melyikünk érdeklí jobban, Carmen-e vagy én?

„Két nagy vodkát, két hideg sört és két rövid kávét!” – rendel Carmen, és rámosolyog az elpiruló és a lengőajtó felé menekülő kislányra.

„Hát ez mitől ijedt meg ennyire? – vigyorodok el. – Úgy rohant, mintha kergették volna.”

„Nem ijedt meg – mosolyog rám anyásan Carmen, és megsimogatja az arcom. – Közölte, hogy benne van a játékban.”

„Nem hiszem el. Hát mégis hány éves lehet. Tizennégy? Tizenöt?”

„Mindegy az” – veszi elő feneketlen táskájából Carmen a tükrét, és fésülni kezdi haját, majd pánttal köti farokba, zavarhatja, hogy előbb a szélben, most a ventilátor okozta huzatban állandóan elszabadul a hatalmas vörös sörénye.

„Nem értem? Ezek hány éves korukban kezdik?” – gyújtok rá egy Marlboróra, ma az elsőre, és karikákban fújom ki a füstöt.

„Tíz, tizenegy évesen, mint a cigányleánykák. Eladják a szüleik, így megy ez!”

„Adtál neki valami jelt? Persze te ismered ezt a korosztályt, ezek voltak a drága Krisszel a kedvenceitek, nem?”

„Igen. És mi van abban? – lesz kissé ingerült a hangja. – De nem adtam semmi jelt. Az ilyen fruskáknak nem is kell. Mit gondolsz, csak mi utaztunk ezen a hajón, ami a miénk Dorellel? Közös tulajdonunk.”

„Mi a tiétek. Megint nem értem.”

„A hajó, de visszatérve a kis fruskára, a görögnek állandó vendégei vannak, sok közöttük az unatkozó, élveteg hölgy, és még több az öregedő kéjenc. Ilyennek gondolt minket is, vagy unatkozó szerelmespárnak, olyanoknak, akik már unják egymást, s akiket feldobhat egy harmadik, pláne egy ingerlően bájos, kedves, szűzies kamaszlány jelenléte, aki fantasztikusan játssza meg a tapasztalatlan, ártatlan, naiv csitrit, a kis vonakodó szüzet, de amire kiderül, hogy nem az, már el is csábították, már megkezdődik az örök játék, már mindegy.”

Nem tudok válaszolni, mert megjelenik a tálcán egyensúlyozva a poharakat a kamaszlány, kis kék pettyes mini ruháskában van, a huzat fel-fellebbenti, kivillannak barna combjai, s látszik az ingerlő fehér bugyija is. Nem mer ránk pillantani, lerakja a tálcát, és rohan vissza, hozza a vedret a behűtött sörökkel, s mögötte megjelenik Strigoi.

„Azt hittem, még alszanak – biccent, és leül az asztalhoz. – Maguk is fáradtak lehetnek. Sodró napok vannak mögöttünk. Hozzál nekem is még egy vodkát” – néz a söröket a vederben rendező kislányra.

„A kapitány felébresztett – mondom semleges hangon. – Hogy vár bennünket. Ennyire sürgős? Felgyült volna magában a mondanivaló, ezredes? Sokat volt mostanában egyedül?”

„Évek óta egyedül vagyok!” – mondja, és tölt magának egy pohárba sört, de még nem nyúl hozzá. Várja a vodkát. – Egy barátom volt életemben, Nicu Spiridon, akit maga – pillant rám – Drakula néven ismer. És ő is beteg lett szegény, 1989-ben halt meg egy észak-erdélyi idegyógyintézetben. A képzelete győzte le, szerencsétlent.”

„Meséljen róla – nézegetem a vodkás poharam. – Mikor kezdődtek a képzelgésői arról, hogy ő tulajdonképpen azonos Drakulával?”

„Itt valami tévedés van – mered rám Strigoi –, az iratokban, amiket szegény barátomról olvashatott, sok a feltételezés, a hipotézis, egyszerűen azért, mert a különböző vizsgálóbizottságokban lévő elvtársak nem értették az egészet, viszont ott voltak ugye a halottak, akiket Nicu fojtott meg, Drakula utasítására. Akkor, az elején még szó sem volt azonosságról, akkor még csak kísértette, ahogyan ő mondta számomra érthetetlen iróniával, a *sötétség fejedelme, a homálygróf*. Először a szép Nóra lett az áldozata, a bukaresti alvilág koronázatlan királynője, aki pechére összeszúrte a levét az egyik parasztpárti politikussal is, és Paun ezredes kettőnket bízott meg,

hogy derítsük fel az ügyet. Nehezen találtunk rá, a besúgónk, Nelu, egy hírhedett hamiskártyás és közismert buzi, adott ugyan egy fülest, hogy a szépasszony egy illegális találkahelyen találkozik egy fiatal tizenöt esztendő, fővárosszerte ismert szűz kurvával, mivel Nóra a lányokat is kedvelte, de ebben a férfiak számára felfoghatatlan, saját neme iránt érzett vonzalmában – pillant Carmenra, és gúnyosan villan meg a szeme –, mint tudjuk, nincsen egyedül. Nelu először siránkozott, nem mert a találkahelyre vezetni, összefüggéstelenül hadarva vallotta meg, ha az alvilágban megtudják, hogy a *királynőről* köpött, írhatja is meg a végrendeletét, hiszen a szép Nóra testőrei, a Falstaff fivérek mindenképpen megölik. Akkor már jobb, meredt rá, ha egy barát kezétől hal meg, öljük meg itt, most, azonnal. Kedvem lett volna szétrúgni a mocskos tökét ennek a pederasztának, de egyelőre nem tehettem, információkra volt szükségünk! Nem lacafacáztam, azonnal a tárgyra tértem. Egy kocsmában, szokásos találkahelyünkön ültünk. Cujkát ittunk, s olajbogyót, sajtot rágcsáltunk hozzá. Én a reszkető Nelu arcába hajolva a szájába téve egy olajbogyót, nyílt és kérlelhetetlen proletár őszinteséggel közöltem vele, hogy tudomásunk van a tegnapi éjszakai kártyacsatáról is, melynek során Nelu, a kamasz fiúk nagy barátja megkopasztotta a Menasse fivérek, tetemes pénzüsszeget, lejt, dollárt, svájci frankot nyert tőlük, akik pechjükre, nem tudták időben abbahagyni a pókerpartit, de ezen kívül fog-aranyat, ékszereket is. Beismeri, meredtem rá, még egy olajbogyót téve a szájába. Hát úgyis tudjuk, mindent tudunk, nézett rá, és szemében izzott a félelem. Nos, ha nem vezet azonnal arra az illegális helyre, keményítettem be, ahol jelenleg a szép Nóra található, ügyet csinálunk a kártyacsatából, valutaüzérkedéssel vádoljuk, s hamar oda kerül, ahová való, a lerbe. Ahol bizonyára nem lesz irigylésre méltó az élete, hiszen ott nem ő fogja elcsábítani a fiúcskákat, hanem őt erőszakolják meg, végső szükségükben, a bivalyerős cellatársai. Gondolkozzon el a lehetőségein, de lehetőleg hamar döntsön, hogy még elkaphassuk a szép Nórát, aki momentán azért érdekel bennünket, mert összefeküdt a parasztpárt egyik vezetőjével, s tudhat egyet-mást a jeles férfiúról. A kártyakirály elfehéredve nyelte a sajtadarabokat, többször egymás után töltött magának, és ivott. Már-már attól féltem, hogy még betintázzik, és nem tudjuk hasznát venni, de nem így történt. Nem is látszott rajta az ital, némán bámult maga elé, nem tűnt túlságosan lelkesnek, és miután ugrásra kész fogvájójával a ravaszul elsikló olajbogyókra hiába vadászott, a fogpiszkálót ledobva, kézzel kezdte magába tömni, és közel hajolva hozzánk, bensőséges hangon kérdezte meg, hogy mit akarunk? Az ő halálát akarjuk? Ha a szép Nóra brutális testőrei, a hírhedett Falstaff fivérek, ezek a bivalyerős barmok rájönnek, hogy ő a téglá, nem a napjai, de a percei is meg vannak számlálva. Nem féltelek én téged, Nelum, vigyorgtam, igaz, nem tudhatjuk soha, hogy mit hoz a jövő, mindnyájan isten kezében vagyunk, de a mindenhatónak nem csak az útja, a szándéka is rejtve van, ma élünk, holnapra kipurcanunk, mindegy ez! Fel a fejjel, Nelu, csak semmi pánik! Kiittuk a poharunkat, fizettünk, felálltunk, s közrefogva a sápadozó-remegő kártyabajnokot, elhúztunk a törzskocsmánkból. Tudorica, a csapos még utánunk szólni is elfelejtett,

annyira furcsa volt ez a lázas sietség, egy ígéretesen induló részegeskedés kellős közepén, de mégis elkéstünk! Nelu egy cukrászdába ült be, újságokkal bátyázva körül magát, míg mi a szemközti házban kerestük a tőle kapott illegális találkahely címét. Informátorunk, a pókerpartik enyveskezű hőse szerint a szép Nóra ma délelőtt fél 11-kor találkozik itt egy Marioara nevű, tizenöt esztendő, bájos cigánylánnyal, méghozzá testőrei, a Falstaff-bikák tudta nélkül! A Nórát különben imádó fivérek tudvalevőleg nem nézték jó szemmel védencük lesbikus kapcsolatait. Viszsa szerették volna téríteni a helyes útra. Ölelkezzen férfiakkal, henteregen fiúkkal, s hagyja a brantba az ilyen romlott cigánylányokat, mint Marioara! De hát, mint tudjuk, a szenvedély sem határokat, sem akadályokat nem ismer. Ráadásul a dolgot a Nóráért már-már eszelősen rajongó Marioara is forszírozza. A pásztorórára ma délelőtt kerül sor, professzor Alexander özvegyének lakásán, második emelet 10. szám. Ha siettek, még elkaphatjátok! – somolygott Nelu. S mi siettünk is. Elöl én rohantam, utánam Nicu. A vénasszony, a titokzatos és láthatatlan Alexander professzor hitvese vagy özvegye, felháborodottan rikácsolt, de félretoltuk az útból a bizonyára szebb napokat is látó matrónát. A szobában az üres ágy, gyűrött, a két alak lenyomatát még mutató lepedő és erős, átható, izzadtsággal keveredő cigaretta- és parfümillat fogadott, s a még mindig pucéran tollászkodó cigánylány ijedten meredt ránk, de, talán mert meztelensége bátorította, némiképp kihívóan is, a szép Nóra láthatólag eltűnt, mint számár a ködben, csak félig kiivott konyakos poharán a még jól kivehető rúzsolt emlékeztetett a jelenlétére. Nicu későbbben bevallotta, soha nem látott még ilyen dühösnek, ide-oda cikáztam a szobában, fújtattam, bal arcomon vörös félholdként izzott a szörnyűséges sebhely. Lerántottam a függönyöket, és a szobába váratlanul betörő sugárzó fényözönben magam elé állítva a pucéran reszkető cigánylánykát, előkapott pisztolyom csövével kezdtem simogatni a sötétbordó, azonnal megmerevedő mellbimbókat, majd a félelmében zokogni kezdő, tehetetlenül átkozódó áldozatom szájához tartva a csőre töltött revolvért, az izgalomtól rekedten kérdeztem, hol van a párod? Válaszolj, te бүdös ringyó, hol van, s a másik kezem köré csavarva Marioara hosszú, majdnem derekáig érő, koromfekete sátorhaját, magamhoz húztam engedetlen, reszkető testét. Nem is tudja, hogy itten vagyok – szipogott a lány, s kerekre tágult szemmel, iszonyodva bámult a revolver csövébe. Hát nem itten voltál vele, te hazug kis rүfke? Már üvöltöttem dühömben, és a pisztoly csövével borzolni kezdtem a lány koromfekete fanszörzetét. Nem, itten a hercegnővel voltam, Mircea most a piacon van, nincs is tudomása róla, hogy én most itten vagyok, ha tudná, meg is ölne, amilyen vadállat. Mindketten felröhögtünk. És a hercegnő hol van? Már elment! – szipogott a leányzó, s dadogva magyarázta, hogy nem tudja, a hercegnő nem mondta meg neki, hogy hova siet, újra előkaptam a pisztolyom, hadonászni kezdtem vele. Ha nem válaszolsz, szétlövöm azt a makacs fejedet, te kis ringyó! Mire a lányka végképpen megrémülve, dadogva kezdte mondani, hogy a hercegnő tényleg nem közölte vele, hogy hova megy, de sietett, alig maradt idejük, egymásra. És végig nagyon ideges volt, mintha tartott volna valamitől? Le kellett

persze vetkőznie, mint rendesen, sétálgatnia kellett a hercegnő előtt, de az órá máskor annyi imádattal bámuló hercegnő egyszerre, mint akire rájött a bolondóra, a köpenyét alig húzva össze magán, úgy, ahogy volt, pásztorórára előkészülve rohant ki a szobából, mintha a török hajtotta volna. Egyebet ő igazán nem tud mondani, higgyük el, ha tudná, megmondaná, de nem tudja, hol van Nóra! Lihegve hallgatott el, és térdre hullott előttem, szavaiban nem volt okom kételkedni, mogorván tettem el revolverem, s kirohantunk a szobából, félrelökve a folyosón átkozódó professzor Alexandernét. A mocskos lépcsőkön lerobogva szinte beestünk a cukrászda ajtaján, de Nelu nyilván szimatot kaphatott, mert már nem volt ott. Eltűnt, felszívódott, csak újságjai árválkodtak az asztalnál, és egy félig kiivott kávéscsésze. Most mit csinálunk, meredt rám Nicu, s kért egy fél deci rumot, egy hajtásra itta ki, de ahogyan megvallotta, gyomra remegése csak nem akart szűnni. Megkeressük a Falstaff fivéreket, hörögtem, s kirohantam. Nicu lihegve követett. És a számla, jött utánunk méltatlankodva az előbb emlegetett kövér tulajdonosnő, a barátjuk azt mondotta, hogy maguk fizetik. Soha ne higgyen az ilyen barátoknak! – vicsorítottam rá idegesen. Nicu viszont, mert ő egy jobb érzésű gyerek volt, pénzt tömve a tulajdonosnő kötényébe, megsimogatta púderes arcát. Ismer egy szép Nórának becézett hölgyet? – kérdezte tőle telhetően kedvesen, ujjával tétován belső zsebe irányába mutatva. A tulajdonosnő azonnal megértette, és lelkesen bólintott. Hát ki nem ismeri, úrficska? És azt tudja-e, hogy hol lehet? – vett elő Nicu, a széplélek, egy nagyobb címletű bankjegyet, elhúzva az orra előtt, mire ő mohón a pénz után kapott, s megköpködve, apád-anyád ide jöjjön, azt mondta: Avram bárjában van, Giulești-en. Nicu elképedt arcát látva, vigyorogva nyugtatta meg. Ottan mindenki tudja, kicsoda Avram, és hol van a műintézete, de azt, hogy a hercegnőt keresi, azért ne verje dobra szép úrfi, ha élni akar – mondta, miközben a gondosan összehajtogatott pénzt köténye zsebébe tette. A verőfényben fürdő utcán már futottunk. Bevallhatom most, egyre idegesebb lettem, arcomon, láthattam a kirakatok tükrében, ha lehet, még undorítóbban vöröslött, már-már külön életet élt a szörnyű sebhely. Taxit kerestünk, én ültem elöl, foghegyről vetettem oda: Avram bárjába! A sofőr, fiatal cigány, először gyanakodva pislogott ránk, de látva feldúlt ábrázatom, jobbnak látta nem kezdeményezni beszélgetést. Gázt adott, s már suhantunk is a napfényben fürdő bulvárokon. Azt hiszem, Nicu hátul el is szunnyadhatott. A rum tényleg jót tett neki. Megszüntette émelygését, de ahogy hónapokkal később megvallotta, egyre a cigánylány véres, könnyes, maszatos arcoskáját látta maga előtt, s fűrge vöröslő nyelvét, amint az én eres, lüktető fütykösöm nyalogatja. Hiába igyekezett másra gondolni, nem ment. Marioara pulzáló, kifordult belü őszibarackra emlékeztető szemérme állandóan sajgó szeme előtt villogott. A hallucinatórikus perceket akaratlanul is újra meg újra felidézve merevedése támadt, s úgy megkívánta a kis cigánylánykát, ezt az állítólagos szűz kurvát, hogy belesajdult a foga, könnyes lett a szeme, és kiszáradt a szája. De képzelgéseiben – ezt is elmondta a szanatórium kertjében, ahol akkoriban kezelték, egy padon – egyre azt látta, hogy én röfögve, négykézláb másztam a sző-

nyegen, professzor Alexander bizonyára elegánsabb párokat is látó szobájában a leányka után, és amikor elkaptam, fél térdre ereszkedve, hátulról döföltem, mint egy indián harcos. Mintha bosszút akartam volna állni valami engem ért régi vagy új sérelemért. S ez az egész jelenet annyira valószínűtlennek tűnt, hogy ha nem lett volna történetesen jelen, s valaki más meséli, nem is hiszi el. Aztán a szoba leszakított függönye váratlanul változott át a szép Nórává, aki mezítelen testén szétnyíló fürdőköpenyben, gazellaléptekkel tűnt fel a szobában, s hirtelen az én nyakamba vetette magát, és egy hatalmas afgán törkással döfködni kezdett. Ő, mesélte elfulladva, mozdulni se tudott a döbbenettől. Remegve nézte, amint én üvöltve káromkodtam, nem bírván kihúzni hatalmasra duzzadó hímtagom az ijedten vinnyogó lányból. A boszorkánygyűrű, jelent meg mellette a tulajdonosnő, professzor Alexander özvegye, és magas fejhargon vihogott. Én pedig, fúlt el Nicu hangja, tehetetlenül túrtam, hogy a nyakamban vonagló, vörös hajú hercegnő eszelősen röhögve szurkáljon az afgán törkésével. Addig, amíg el nem önt mindent az én szőrös testemből fröcskölő vér, s ez a hatalmas vörös gömb el nem nyel engem is, és ő hiába húzza elő és süti el egymás után háromszor is a pisztolyát, ebből a vonagló, vörös masszából már nem menekülhet, s tudja, valahol ott vár rá a könyörtelen Drakula is. Sápadt arcába bámultam, megsajnáltam szegény bolondot, de nem mondtam semmit, mert mit is mondhattam volna? De vissza a kereséshez. „A túlsó sarkon van! – mutogatott a sofőr. Egy sikátor elején állt meg. – Én nem hajtok be oda, uraim, ha megengedik.” Legyintve kezdtem sziszegni, kuss, és szokásomtól eltérően pénzt nyomtam a kezébe, a fuvardíj többszörösét, s az, hogy most fizetem, és éppen én, Nicu, ezt is bevallotta a padon, a szanatórium kertjében, ha lehet, még rosszabb előérzettel töltötte el. Kikászálódott a kocsiból, az előbbi vörös gömb, amelyik álmában rendszeresen elnyelte, részleteire esett szét ugyan, de a bíbor foltok még mindig a szeme előtt vonaglottak, ahogy a fénytől elvakulva botorkált utánam. Én, látva, hogy milyen ramaty állapotban van, nem is vártam meg, előresiettem, s eltűntem a sikátor mélyén. Botladozva, félvakon jött utánam, a porban gyerekek és disznók sivalkodtak, egy ház udvarán, dézsában fiatal lány fürdött, s a reménytelen, maga körül mindent felégető szerelemről énekelt, s amint társnője egy piros vederből öntötte rá a bizonyára meleg vizet, elhallgatott, hosszadalmasan prüszkölt, és boldogan sikoltozva kezdte újra befejezhetetlen dalát. Nicu azt is elmondotta, felidézve annak a napnak az eseményeit, hogy látta, amint én, jó húsz lépéssel előtte rohanva, megállok egy dűledező épület előtt, megnézem a cégtáblát, La Mirella, olvasom, és kiköpök, sújj, cuncus! – röhögök vissza rá, majd meg se várva, amíg utolér, berúgva az ajtót hatolok be a félhomályos terembe, talán a jegyeseket megkeresni, mindenesetre, amire Nicu futva odaér, már megkezdődik a cirkusz. Az ajtóban állva a sors kifogyhatatlan kegyelméből, először éppen a hercegnőt látom meg, magas, karcsú, vörös hajú nő, föltétlenül olyan dekoratív jelenség, aki után nemcsak Bukarestben fordulnak meg a tehetetlenül sóvárgó, vágtyól kergette férfiak, felkecskézett lábbal ül egy sarokasztalnál, és hosszú szipkából dohányszik, a cigarettafüst glóriaként bódorog szép feje kö-

rül. Nicu is bejött, idézte fel a szanatórium kertjében, és ámultan nézte a szép Nórát. Avram, a kicsi sánta görög, a bár tulajdonosa, akkorra már megkaphatta tőlem az első pofont, mert épp éneklő hangon mondta, orrát törülgetve, hogy a szép Nórát nem is ismeri, soha nem is látta! Csak akkor vettem észre, hogy a gyanakvóan figyelő, vörös hajú nimfa, a célszemély asztala mellett üldögélő, hatalmas termetű behemót alak felemelkedik, és rosszállóan morogva lép felém. Érzékeltem nem várt közeledését, mert előkapva pisztolyomat, kímélet nélkül lőttem térden. Az óriás átkozódva roskadt le. Kikerültem, az asztalhoz ugrottam, megragadtam a hercegnőnek is becézett szép Nóra karját, és ellentmondást nem tűrően üvöltöttem rá, te velünk jössz, te cafka! S a trágárul káromkodó nőt magam után vonszolva, indulunk a nyitott ajtó felé, míg Nicu, saját későbbi bevallása szerint, végre tisztába jöve a helyzettel és feladataival, előkapott revolverével hadonászva fedezett minket. Soha nem felejt el, mondja remegve a padon, a földön fekvő is káromkodó Costel Falstaff ránk meredő hiúztekintetét. Álmodik is vele, szeme bizonyos fokig Drakula kényszerképzeiteiben gúnyosan rá meredő pillátnal, fekete szemére emlékezteti! Bátyja, Misu még nála is nagyobb behemót, kétméteres és százhusz kilós alak, ebben a pillanatban jelenik meg, nadrágját gombolva, a hátsó ajtóban. Valószínűleg az illemhelyen lehetett, amikor meghallotta a lövés zaját; gyanútlanul közeledik, s arca csak akkor torzul el, amikor egyszerre fedezi fel a karomban rúgkapáló szép Nórát és a földön vérében fetrengő, káromkodó bátyját. Szinte követhetetlen, álomszerű mozdulattal kapja elő handsárját csizmája szárából, átkozódva rohan felénk. Nicu bevallja a szanatórium kertjében, hogy akkor egy pillanattal elbizonytalanodott, nem tudta, mit tegyen, a roham meglepte, mégsem lőhetett rá egy emberre! Ám ekkor én, aki addigra már adtam néhány kiadósabb pofont is a hercegnőnek, Misut is lábon lövöm. Soha nem felejt el a szép Nóra rettegéstől kipirult arcocskáját, vall Nicu reszketve, s az orrából, felhasadt szájából ömlő vércsíkokat. A lendület így is elhossa az óriást, szinte az ajtóig. Ott esik össze előttünk, s a kezéből kivágódó handsár egy ujnyira fejemtől vágódik az ajtófélfába. Mire én, anélkül, hogy a hercegnőt elengedném, előrehajlok, és a füstölgő csövű pisztolyom agyával lágyan, szinte barátian ütöm tarkón, azzal kivonszolva a sikoltozó, átkozódó nőt a lebujból, elindulok a sikátorban, s felriadva döbbenetéből Nicu is követ. Miközben a földön fekvő Costel Falstaff sebesült térdét nyomogatva (körülötte tócsába gyűl a feketedő vére, mely fölött máris legyek köröznek) metszően bámulva utánunk, trágár szavakkal átkoz meg, s odavonszolva magát szótlanul fetrengő testvéréhez, rázni kezdi. Misu, Misukám, mi van veled, öcskös? Rohanunk. A sikátorban ijedt arcok merednek ránk. A harmadik utcácskában rontunk be egy udvarba. Vénasszony áll a kút mellett, keresztet vetve bámul ránk. A hátsó udvar felé rohanunk. Akkor döbben rá, emlékezik Nicu, hogy én valószínűleg attól félek, hogy a Falstaff fivérek bandája bosszúszomszóján máris a nyomunkba eredt! Attól tartok, hogy üldözni fognak bennünket. Akárhogyan is figyelek, hallgatózom, nem hallok kiabálást, sem dobogó lépéseket, egyelőre nem követ senki. Egy kis kertbe érünk, a kukoricásban, amelybe a kert

torkollik, elengedem végre a hercegnő kezemre tekert vörös haját, és magammal szembe állítva a reszkető, félájult nőt, ráüvöltök: vetközni! És a szép Nóra félájultan, tenyérhátal törülgetve a megdagadó orrából még mindig szivárgó vért, szipogva bújjik ki fehér köpenyéből. Világoskék ruhácskában billeg előttem, igyekszik kacéran nézni rám. De nekem, véli a szanatórium kertjében az emlékező Nicu, már elegem lehet mindebből. Egyetlen mozdulattal tépem le róla a ruhát. A nő, nagy erőfeszítéssel őrizve meg egyensúlyát, lerúgja körömcipőit, fél lábon billegve, lehúzza harisnyáit is. Mozdulatai, emlékezik Nicu, hiszen ahogy rápillant, azonnal észreveszem rejtett szándékát, egyre céltudatosabbak lesznek, egyre erotikusabbak, a drága selyemharisnyák után a melltartó, majd a piciny csipkés nadrág következik, és máris előttünk áll az egyik legtökéletesebb testű nő, akit én az életemben úgy láthattam, ahogyan az édesanyja megszülte, s szépségéből megdagadt vérző orra torz látványa sem vont sokat le, én amúgy is csodálatos köldökét figyeltem. Leírni sem tudom, hogy milyen volt, királynő – pillant gúnyosan Carmenra, legalább olyan gyönyörű lehetett, mint maga! Villája rejtett szobájából magát is láthattam mezítelenül, higgye el, van összehasonlítási alapom. De maga akkor még meg sem született. Igen, a szép Nóra olyan lehetett talán, mint egy álom. Igen, mint egy aktkép, mint egy festmény. Nem is igyekezett takargatni, magát. Némi fensőbbiséggel vegyes megvetéssel meredt rám, s igen, mintha gúnyos lángocskák is lobbantak volna fel türkizzöld szemében, mint aki tudatában van nem mindennapi értékének. Bizonyára azt hitte, az egész dolog azért alakul így, mert szemet vetettünk rá, és meg szeretnénk kapni, s kissé durcásan, még mindig vérző, megduzzadt orrát tapogatva kérdezte meg, úgy, mint aki belenyugodott immár az elkerülhetetlenbe, s már nem is lázad ellene, nos, drága úrficskáim, ki lesz az első? Mire én hátralépve, sztentori hangon üvöltök rá: hátra arc, előre indulj! S pisztolyom a vonakodó nő gyönyörűen ívelt farának nyomva, noszogatni kezdtem a meglepődött és egyre rémültebb Nórát, előre, kifele a kertből, a távoli mező irányába. Míg a láthatólag megdöbbszent Nicut szememmel utasítottam, hogy nyalábolja fel a ruháit és a cipőit. Ez végtére is kissé megnyugtatta, vallotta be a padon. Reméltem, talán mégsem kell okvetlenül gyilkossághoz asszisztálnia, bár meg kell vallania nekem, ha akkor, abban a pillanatban arra biztatom, hogy te jössz pupák, igyekezz, minden zavar és erkölcsi gátlás nélkül azonnal ott helyben tette volna magáévá ezt a gyönyörű nőt. Igen, habozás, vonakodás, fenntartások nélkül cselekedett volna, de pillanatnyilag nem is sejtette, mi járhat az én, szavai szerint, feldúlt fejemben? A sebhely továbbra is szinte lángolt az arcomon, mesélte, miközben, időnként nagyokat csapva teli tenyérrel és látható élvezettel a szép Nóra gyönyörű fenekére – nyomai a fehér bőrön úgy vöröslöttek, mint valami idegen hatalom jeladásai –, durván noszogattam az egyre riadtabb, meglepettebb hercegnőt, aki már-már futott. S időnként, amikor egy-egy kavicsra, ágra, göröngyre lépett, felszisszenve kapott a lábához. Talpa is vérezett már, de könnyörtelen voltam, nem engedtem megállni, a mezőn harsányan utasítottam Nicut, hogy menjen előre úgy körülbelül ötszáz métert, s a hercegnő ruháit most akár itten

is hagyhatja, innen senki el nem veszi, s ha igen, akkor az is annyi, neki már aligha lesz szüksége rá! Miért? – rémült meg az a Drakuláról képzelgő balfácán. – Megölöd? Mert csíkos darócba öltöztetjük, azért. Hát nem megmondta Paun ezredes elvtárs, hogy élve kell előállítanunk! – vigyorogtam rá. S ő elindult. Meleg volt, eszeveszetten tűzött a májusi nap. Furcsa az is, hogy már ez a mező sincsen meg, beépítettek! Egyen tömbházak épültek a helyére, néhány nyomorúságos játszótér s körülöttek pár satnya fa. De akkor még megvolt. Ott rohantunk. Az inge is a hátához tapadt, emlékezik Nicu a padon. A melegtől és az izgalomtól egyre erősebben verítékezett, a zakójából is kibújt, majd az ingéből is, meztelen felsőtesttel haladt előre, s amikor úgy félúton lehetett, valami megmagyarázhatatlan kíváncsiság fordította vissza, és igen, úgy volt, ahogy előre sejtette, a szép Nóra előttem térdelt, hatalmas vörös hajkoronája szabadon repdesett a gyenge szélben, mint egy megkötözött madár szárnya. A gazember, gondolta azonnal ő, és kételkedve bámult rám, a szanatórium kertjében, a cigány lotyócskát megosztaná velem, de ebből persze ki akar hagyni! Dühösen fordult meg, lépteit meggyorsítva sietett tovább. Szinte futva tette meg a távolságot, aztán lihegve állt meg az előre kinézett helyen. Amikor visszafordult, döbbenten vette észre, hogy a vörös hajú tünemény botladozva fut feléje. Míg én úgy maradtam, ahogy hagytott. Nadrágom még mindig le volt csúszva a bokáimig. Hatalmas fehér ülepem, vallott, bocsánattal legyen mondván, már-már hívogatóan, lágyan világitott a napon. El nem tudta képzelni, mi ez az egész? Mire készülhetek? A szép Nórárt figyelte, amint zihálva közeledik. Hallotta kapkodó, fel-felgyorsuló lélegzetét is. Vörös haja csapzottan repdesett szívfájdítóan gyönyörű Madonna-arca körül. Orrából még mindig szivárgott a vér, egy pillanat, s a vércsík máris Maja arcát villantotta fel előtte, ismerte be Nicu a kertben. A szája sarkából szivárgó vércsík szokása szerint megnőtt, de most nem akarta elnyelni őt, nem is takart el mindent, mert szinte azonnal ráesett a lihegő hercegnő, a karjába csimpaszkodott, érezte parfümmel vegyülő bódító testszagát, fulladozva fúrta fejét a hajába, mire a nő idegesen eltolta magától, és sírós hangon kérdezte, hogy akarja? Válaszoljon elvtárs, hogyan akarja? De mit? – meredt ő rá, döbbenten érkezve vissza a jelenbe, mire a szép Nóra megvetően legyintve térdelt eléje, és ujjai máris a sliccén matattak. Ő meglepődött, ismeri be hónapokkal később Nicu, keze rátévedt az egyre céltudatosabb mozdulatokat végző hercegnő kezére, megsimogatta, mire a szép Nóra felnézett, és sírósan mondta, maga jobb embernek látszik, ígérje meg, hogy nem ölnek meg, megígéri? Mire te? – kérdeztem kíváncsian Nicut, aki ott reszketett mellettem a kerti padon. Ő, ismeri be utólag, lázasan bólintott. Már nem is tudta, dadogja, milyen sugallat hatására? Talán utánozni szeretett volna engem? Az ember, mondja dadogva, végül is egy utánozó állat! Akkor bal kezére csavarta a nem csak félelmében remegő nő, sima, vörös hajzuhatagát, miközben a szép Nóra, nadrágját végre bokájáig tolva, teljes egészében mohón nyelte el, de rosszul lett, kiengedte a szájából, okádott, s az orrából hulló vércseppek kíméletlenül összevérzik az én szóhasználatommal élve, az ő sima fejű főhadnagyát! Vöröstől különül el vörös, szédül, a hercegnő ott hány mel-

lette, aztán kimerülten hanyatlik a földre, és alázatosan hívja magához. Kik vagytok ti? – kérdezi, miközben már lovagló ülésben vonaglik fölötte. Akkor, szeretkezés közben sejti meg, töpreng Nicu a szanatórium kertjében, hogy talán már nem is kényszer számára ez az egész. Talán már élvezi is? A vércseppek arcára, mellkasára hullanak. Gondolkodás nélkül nyalja fel, vérének hihetetlenül édes íze van, körte mellei az arca előtt ringatóznak. Kik vagytok ti, áruld el már végre, kisfiú? De ő nem válaszol, hirtelen megy el a kedve az egészségtől, durván löki le magáról, és a nő elképedve néz rá, nem érti a dolgot, s ekkor hirtelen a hihetetlen erővel kispriccelő sperma telibe találja eltorzuló Madonna-arcát, s amint káromkodva, mint egy cigány kocsis, zsebkendővel törli magát, az orrából hulló vér rózsaszínűre festi az arcán szétkenődő maszatos és ragacos ondót. Vissza, üvöltöm én a túloldalról szenttori hangon, és a hercegnő azonnal felugrik, mintha idomították volna, és haladéktalanul botladozva, sziszegve, emelgetve vérző talpát, rohan feléje; a levegőben áll a meleg, és úgy tűz a nap, mint augusztusban, emlékezik Nicu, és mellkasán az izzadság a nő vérével keveredik, aléltan bámul utána, s nem ért semmiből semmit. És ez az idétlen jelenet még háromszor vagy négyszer ismétlődik meg. A szép Nórának láthatólag már jártányi ereje sincsen! Fájdalmasan vonaglik előttünk. Gyönyörű teste teli sebekkel, horzsolásokkal és harapásokkal, de én nem kegyelmezek. S amikor már őt is visszahívom, mert már betelve a félájult, ziháló nővel – akármilyen szép is, lassan elegem lesz belőle – és természetesen a helyzettel, rádöbbenek, valami újat kell kitalálnom. Hiszen már képtelenek vagyunk újabb „hős lovagi tornákra”, ahogy Nicut szemlátomást felháborítva nevezem röhögve meg azt, ami hármunk között történik. De semmi baj! Arra kényszerítem a már sírni sem tudó, halálosan kimerült nőt, hogy magával játszadozzon. Kíváncsiságtól elkeskenyedő szemmel figyeljük, hogyan csinálja, aztán én, újra előkapott pisztolyom a lüktető, nedvező, vérző vulvához szorítva ráüvöltök, hol vannak az iratok, te kurva? A hercegnőben, még fenyegetett helyzetében is van némi ellenállás, mert nem válaszol, láthatólag nem is érti a kérdést, de akkor én kimondom a politikus, az egykori miniszter nevét, s ezzel, amint kiderül, végzetes hibát követek el, mert a hercegnő váratlanul magához tér. Hol van? – sikoltja, és ránk mered. Véres, maszatos arca kifehéredik. Öltözz fel, lököm meg, miközben, Nicu szerint, látható élvezettel nyalogatom az ölének váladékától csillogó pisztolycsövet. A szép Nóra kapkodva öltözik, elkínzottan mered ránk. Mit akartok? – kérdezi, s most gyorsan válaszolok. Az iratokat! Otthon vannak –, legyint a hercegnő, mint akinek már minden mindegy, s botladozva, sántikálva indul meg a mezőn, haja csapzottan tapad a hátához, világoskék ruháján hatalmas szakadás, köpenye a karján. Ideadod? – lépek utána. A hercegnő megfordul. Megkaphatjátok, ha megígéritek, hogy nem öltök meg! Már mi a francért ölnénk meg, Nóra? – kérdezem lágyan, és odahajolva a nőhöz puhán csókolok bele horzsolásokkal teli, véraláfutásos nyakába. De kik vagytok ti? – kérdezi makacsul s elkínzottan a nő. Állambiztonság! – mondom egykedvűen, s rutinosan kapva elő igazolványom, felmutatom a hercegnőnek, aki hirtelen, bármely előkészület nélkül vadul veti rám

magát, szinte követhetetlen mozdulatokkal, s mire magamhoz térhetnék, már a kezében is van a pisztolyom, a fejemhez tartja, kibiztosítja, s durván kérdezi meg, jóval durvábban, mint az előbb. Mit akartok? Na, daloljatok kis szekuskáim, mondjátok meg végre, hogy mit akartok, mielőtt golyót repítenék abba a hülye fejetekbe. Ő akkor ocsúdik fel –, vall Nicu még mindig remegve az átéltek emlékétől s bizonyára az érzelmek hatásától –, feléje kap, de nem éri el. Én is megpróbálok kiszabadulni. A szép Nóra könnyörtelenül lő vállon, és Nicu felé rúg, gyomorszájon találja, tehetetlenül roskad össze, a nő sikoltozva többször is leköpi, aztán rohanni kezd az elhagyott mezőn, a házak felé! Ő rám pillant, emlékezik Nicu, elalélva fekszem a földön, vállamból folyik a vér, és üvöltve veti magát a szép Nóra után, a kertek alatt éri utol, maga felé fordítja. Ezt már akkor sem úszhatod meg, szépségem, ha ideadod az iratokokat. Meglőttél egy szekus tisztet. Tudod, mi jár ezért? Soha meg nem kapod, erről ne is álmodj! – sziszegi, és ráemeli a pisztolyt, de aztán mást gondol, eldobja, és ráfonja magát. Te más vagy, mint a társad! Láttam az előbb. Te teljesen más vagy! – súgja a fülébe. A kerítés tövébe zuhannak le a fűbe. Magához húzza. Ő érthetetlenül újra megkívánja, előtte vonaglik fehér véraláfutásokkal díszes nyaka, gondolkodás nélkül harap bele, s amint hirtelen nedves lüktető ölébe hatol, megképződik előtte Maja, szerelme arca is. A szája szélén szivárog a vércsík. El akarva hessegetni mindazt, amit elő szokott hívni, a szép Nóra nyakára hajolva kezdi szívni a sebet. A nő sikoltozva löki le magáról, ütni kezdi, cipőjével csépli a fejét, és átkozódik. Az ő szája is több helyen felhasad, orra és homloka is vérezni kezd. A hercegnő megmagyarázhatatlan módon újra ráveti magát, hörögve marcangolják egymást, mint az állatok! A Maja arcán szivárgó vércsík makacsul ismét megjelenik, megnő, beburkolja őket a vörös gömb, Drakula ott áll mellette, mered rám eszelősen Nicu, a kerti padon, és most nem hahotázik, ahogyan különben szokott, metszően néz rá, pillátlan fekete szeme merev, szemgolyójába zuhan a bordó körök közé, és hirtelen érzem meg, hogy ezúttal már tényleg nincsen visszatérés, ő lett Drakula. Átváltozott. Vagy Drakula lett volna ő? Nem tudja? – ismeri be Nicu. Alkonyodik, a visszasütő nap fényében szinte lángolnak a fák koronái. De a homálygróf gonosz, hosszú évek óta gondosan előkészített terve sikerült, suttogja lázasan Nicu, aztán már ezen sem tud hosszabban eltöprengeni, szájában a vér édeskés ízével, ájultan hanyatlik a vonagló Nórára. Akkor találják rám Paun ezredes és emberei, s alig tudnak magamhoz téríteni. Hol van Spiridon? – kérdezi idegesen az ezredes. Tétován a kertek felé mutatnak, rohannak, ott találják rájuk, és alig bírják valahogy lerángatni az időközben már teljesen kihűlt nőről. Igen – pillant ránk eszelősen vigyorogva Strigoi –, akkor kerül a barátja először, hosszabb időre gyógykezelésre. A szorgos katonaoorvosok nem nagyon tudnak mit kezdeni vele és jól fejlett skizofréniájával. Hideg vizes fürdőket ajánlanak, rendületlenül futtatják körbe a katonakórház körül, a park sétányain. Amíg félájultan a fáradtságtól le nem roskad a lépcsőre. Ez és csak ez segít! – mondja a főorvos-alezredes Paun ezredesnek, aki híreket hozva rólam, aki egy másik kórházban lábadozok, többször is fölkeresi Spiridont, hogy mondja el már végre,

mi a fene történt ott a mezőn, hármunk között, hiszen akármekkora hatalma van, azért egy kissé nehezen tudja majd eltussolni ezt a kínos esetet! S ahhoz, hogy egyáltalán sikerrel próbálhassa meg, legalább neki kellene tudnia, hogy egészen pontosan mi is történt? De a szerencsétlen Nicu csak fekszik a kórházi szoba vaságyán, bevallása szerint nézi a plafon útvesztőt formázó repedéseit, és rettegve várja Drakula jelentkezését, ám a sötétség fejedelme, ki tudja, miért, most hosszú időre békén hagyja, nem jelentkezik, s ő töprenghet azon, hogy tényleg mi is történt tulajdonképpen a mezőn? Bár foszladozó emlékei elég nehezen állnak össze egységes s főként hiteles történetté, csupán arra emlékszik, ismeri be a félhomályban, a padon, bódult félelmében fel-felnyögve, hogy akkor délben sikerült először az átváltozás! Ő ment át a Drakula testébe? A vámpírkirály jött át az övébe? Mindegy! Valamelyikük csak átharapta a kéjben vonagló hercegnő torkát. A gyilkossághoz immáron kétség sem férhet. De ami még ezen felül is, ha megengedhető, eufemisztikus túlzással mondhatom, nyugtalanított, és az ezredest is nyugtalanította, az egy laboratóriumi jelentés volt, ami mindkettőnk spermáját kiderítette a szép Nóra, esküszöm, egyedülálló benső mozgásokra képes, csodálatos hüvelyében. S ezért aztán ügyünket fölöttébb nehéz volt úgy eltussolni és munkabalesetnek beállítani – mered ránk kihívóan Strigoi –, ahogy általában a belügyi szerveknél akkoriban szokásos volt, de őt, ismeri be Nicu, tulajdonképpen a kilátásba helyezett börtön sem izgatta különösebben, s nem is rémítette meg, arra gondolt, hogy néhány év börtön, na és? A lerben legalább soha nem lehet egyedül! Mert azt azért megfigyelte, nézett rám, és az arca megvonaglott, hogy mások jelenlétében fölöttébb ritkán jelenik meg előtte az óvatos homálygróf! Az ezredes viszont úgy harcolt értünk, mint egy oroszlán. Észrevettem azt is, hogy direkt személyes ügyet csinál mindebből, balszerencsés beosztottjait ki akarja húzni a csávából. Mint mondotta, nem is csupán azért, mert tulajdonképpen az ő elmebeteg ötlete volt a hercegnő felkutatásának ránk bízása! Az is igen hamar kiderült, hogy semmifajta monstre pert nem terveznek. A szerencsétlen exminiszter – soha nem tudtam meg, tulajdonképpen milyen kapcsolat fűzte a szép Nórához –, úgy tűnt el a szigeti börtön poklában, hogy a hátán akkor sem lehetett volna leolvasni a számot, ha lett volna egyáltalán. S az iratokra, amelyek, ha ugyan előkerülnek, bizonyíthaták volna, hogy egy idegen hatalom ügynöke, már semmi szükség nem volt! Az ezredes leginkább azért védett, mert mégiscsak az ő emberei voltunk. Jól tudta, ha ő most hagyja, hogy bizalmas emberei ellen eljárás induljon, elveszett. Ha megengedi, hogy buzgó és finnyás aktakukac hadbírák kezdjék firtatni, hosszú orrukat mindenbe beleütve, az operatív osztály ügyes-bajos dolgait, mindenre el lehet készülvén. S előbb-utóbb már ellene is megindulhat a véget nem érő szimatolás. Ezért, illetőleg ezt elkerülendő, úgy gondolta, jobb, ha a szimatolás ellen – még az elején, amíg bizonyítékok is gyűlhetnek az őt irigylő és gyűlölő, könyörtelen hadbírák asztalán – a leghatározottabban lép fel! Teljes súlyával, minden, még az illegalitásban kialakuló kapcsolatát mozgósítva, mert egy idő után, ezt világosan megértette, már esetleg késő lesz, s ha minket nem tud megmenteni, mindenképpen

magunkkal sodorhatjuk őt is! Ezért követelte kitartóan és dühösen, elkeseredetten és könyörögve Paun, hogy Nicu mondja el már végre, hogy mi történt ama májusi napon a mezőn? Mindezt a katonakórház hatalmas parkjában kérdezi tőle, meséli szerencsétlen barátom, séta közben! Magát ismételve, újra meg újra megkérdezi, de mi történt, mondja már el, közben cigarettával, csokoládéval, vodkával is kínálgatja, s akkor végre ő, mered rám eszelősen Nicu, mint akinek már úgyis minden mind-egy, kapkodva, s a perverz és meghökkentő, undorító részletekre is kitérve eleveníti fel a dolgokat, úgy, abban a sorrendben, ahogy történtek! Végre Paun ezredes is megtudhatja, mi történt azon az elsüllyedő, balcsillagzat alatt lévő napon. Merev arccal, mozdulatlanul hallgatja végig. Ti mindketten betegek vagytok! – jegyzi meg talányosan, s azzal magára hagyja kételyeivel. Éjszaka, ha éppen elkerülik a kínzó álmok, meséli szegény barátom, a kórház ablakából bámulja a felhők előtt úszó, méltóságteljesen vereslő holdat, amely egyre nyomasztóbban és hideglelősebben emlékeztet a szép Nóra szétvert, vérző, könnytől, vértől, ondótól maszatos arcára, és várja, hogy Drakula szálas fekete, vörös bélésű köpönyegbe burkolózó alakja is feltűnjön végre a fák között. Hogy földi vonulásának, szenvedéseinek véget vetve, végleg a kínkastélyába, az irrealitás kísértő birodalmába ragadja végre magával. De a sötétség fededelve most nem jön! S ő végképp magára marad, visszatérő rémálmaival és kételyeivel, képzelgéseivel és kényszerképzetekkel. S már az sem érdekli, hogy időközben tényleg felfüggesztik! Semmi kedve ugyanis, vallja be nekem, mélységesen meglepve engem, visszamenni a testülethez, semmi kedve tovább alakítani a hős és elszánt, kérlelhetetlen állambiztonsági tiszt szerepét! Makacsul és kitartóan hívja szívében, ismeri be reszketve, Drakulát, jöjjön végre már el érte, ragadja el, legyen már végre vége szenvedéseinek és kínjainak, de a rettegett vámpírkirály pillanatnyilag nem hajlandó meghallgatni az ő elkeseredett s mindenre elszánt hívását, és nem hajlandó előjönni a homályból, hogy végleg elragadja. Hát így kezdődött a magát Drakulának képzelő, a magát Drakulával azonosító állambiztonsági tiszt, Nicu Spiridon, az én egyetlen barátom kálváriája – sóhajt Strigoi, és maga elé mered, mintha keresne valamit a fehér abroszon. – S a folytatás is méltó volt a kezdetekhez.”

Hallgatunk.

„A bizonyára utolsó találkozásunkra” – emeli fel a poharát Strigoi, és iszik.

„Meséljen még, ezredes! – iszom én is egy kortyot. – Meséljen, milyen az orosz rulett, a résztvevő szemszögéből?”

„Micsoda? – bámul ránk Carmen. – Ezt nem is értem. Miről beszél?”

„Veszünk egy forgópisztolyt – kezdi célratörően Strigoi. – Egyetlen golyót rakunk a tárba, a tárat megpörgetjük, halántékunkhoz tartva meghúzzuk a ravaszt. Esély a túlélésre öt az egyhez. A romlott nyugati imperialista városok éjjeli bárjaiban keresnek két örültet, akik tetemes összegért vállalják ezt a barbár játékot. Miközben az úri közönség fogadásokat tesz, a játékosok leülnek egy-egy székre, egymással szemben, egy-egy golyót kapnak a játékot irányító, tisztaságára felügyelő

személytől, beteszik a tárba, megpörgetik a tárat, halántékukhoz tartják a pisztolyt, és a megadott jelre meghúzzák a ravaszt. Ha minden rendben megy, az egyikük meghal, a másik bezsebeli a pénzt, s mehet, amerre lát.”

„De ha mindkét játékosnak szerencséje van – jegyzem meg frivolan pillantva az őszintén elképedt Carmenra –, ha ugyan a szerencse itt a jó szó, s mindketten ülve maradnak, mi történik.”

„A felügyelő megkérdi, emelt tétekekkel akarnak-e tovább játszani? Ha igen, most már két golyót kapnak, beteszik a tárba, megpörgetik, az esély már négy a kettőhöz. Lőnek, s az egyik véres fejjel zuhan hátra, a másik a pénzzel mehet, amerre akar.”

„Döbbenetes – ámul el Carmen. – És ez törvényes is?”

„Azt nem mondtam – legyint Strigoi. – De sokakat érdekel, szívesen kötnek fogadásokat, az emberek, ha nem vette volna észre, drága hölgyem, szeretik a vért, főként a mások véréét, fogadásokat kötnek, és a szervezők vállalják a nem is kicsi kockázatot. És vállalják a játékosok is, hiszen ha élve maradnak, nem csekély összeggel távozhatnak.”

„Honnan tud maga minderről, ezredes úr?” – kérdezi Carmen.

„Ebből élek, évek óta – legyint komoran Strigoi. – Ahogyan az úr, az orosz rulett-hez illő kifejezéssel, célzott is rá. Nem is sejtettem, hogy erről is tud, valóban dokumentálódhatott rólam az elmúlt időben, mégiscsak meg kellett volna ölnöm ma hajnalban. De annyira szépek voltak, ahogyan hárman, egymásba gabalyodva aludtak a franciaágyon, hogy nem tudtam megtenni.”

„Hogyan? Jól értettem? – ámul el Carmen. – Maga beáll játékosnak, és kísérti végzetét, pisztolyt tartva a fejéhez?”

„Nekem nincsen már mit veszítenem egyebet, csak az életemet. Lehet, hogy ezért is élek még, tizenhét ilyen játék után. Pedig egyszer, nem, kétszer már, háromig is jutottam.”

„Ezt megint nem értem!” – mered rá Carmen.

„Három golyó volt a tárban, akkor azt hittem, vakszerencse ide, végzet oda, feldobom a talpamat, de nem, az ellenfeleim hanyatlottak véres fejjel hátra, én, a rengeteg pénzzel, szedhettem a sátorfámat, mert az a szabály, a túlélőnek azonnal el kell hagynia a várost, ahol a játék zajlott, s ha esze van, az országot is. Igen, eddig szerencsém volt, amint látják, élek. S most már pénzem is van annyi, hogy kitart a halálomig. Már úgy érzem, nincs sok időm hátra. De tényleg – pillant rám kíváncsián, és kiissza vodkás poharát, int a lengőajtó mellett álló lánykának, hozhatja a következőt. – Honnan tud maga még erről is?”

„Egy áldozata mesélte, aki várossról városra követte magát, mert meg akarta ölni. Maga vallatta annak idején, és nem bánt vele kesztyűs kézzel. Kiverte a fogait, székhez szegezte a heréit. Nem részletezem. De maga megneszelte, hogy követik, és meg akarják ölni, elbújt a szállodai szoba szekrényében, ruhákból alvó alakot formázott a takaró alá, az egykori királyi tiszt, ma már rozzant öregember, akit a bosszú életet, behatolt a szobába, s rálőtt a takaró alatt fekvő alakra, mert a félhomályban azt hit-

te, maga az. Erre maga kibújt a szekrényből, csuklón lőtte támadóját, s az elejtette pisztolyát. Amikor villant gyújtott, azonnal felismerte, de valami miatt nem ölte meg, pálinkával kínálta, és arról értekezett a meghökkent öregembernek, aki sátánnak hiszi magát, hogy erről is tudjon, felesleges kísérletezniük, őt úgyse tudják megölni. Inkább bocsásson meg neki, már amúgy is három évtized eltelt azóta. Istennél a bocsánat, mondotta egykori áldozata, akinek maga kötözte be a kezét. Isten nincs, mondotta erre maga, fennhéjázóan. Ezt egy volt vasgárdista filozófustól hallotta, aki szerint ezt Nietzsche mondotta, a nagy német filozófus.”

„Honnan tudsz te minderről? – bámul rám őszinte csodálattal Carmen. – Elképesztő ez az egész. Egy kész regény.”

„És igaz is. Valóban nem öltem meg azt a balfácánt. Öreg volt, sokat szenvedett, becsültem azért is, hogy nem adta fel, hogy városról városra követett. Ugyan miért öltem volna meg, csak azért, mert meg akart ölni? Az is lehet, neki valóban volt oka rá, s amikor ittuk a pálinkát, amivel megkínáltam, miután szakszerűen bekötöttem a kezét, nehogy elvérezzen, elnéztem a ráncos arcát. A ráncai között, akár az enyémekek között, nézzen csak meg, királynő, már ott bujkált a halál. Engedtem elmenni. És én is továbbálltam, azokban a garniszállókban, ahol én húzom meg magam az állandóan úton lévő oroszrulett-bajnok, megszokott dolog ugyan a lövöldözés, de soha nem lehet tudni, mikor száll ki a rendőrség. Nem kockáztathattam. A barátja tájékozottsága – néz Carmenra az öregember, és megvillan a szeme – elképesztő. Tényleg meglepően tájékozott újabb életemben. Lehet, meg kellett volna ölnöm hajnalban, de nem vitt rá a lélek. S most már érdekel, mit tud még, és mit nem tud, mire kíváncsi zaklatott életemből, hiszen ha jól értettem, egy olyan regényt ír, amelynek szerep személyem lesz az egyik főszereplője? Hát megértheti, drága királynő, hogy igazán nem közömbös számomra a dolog. Soha nem gondoltam volna, hogy ebben a rohadt életben egyszer még regényhős is leszek! Sajnos mire ez a regény elkészül és megjelenik, én már nem leszek, de akkor is. Segíteni akarok neki, ezért is meséltem el, magukat láthatóan meglepve, a részletekre is kitérve, Spiridon és az életem egyik sorsdöntő epizódját. Ezt bátran fel is használhatja készülő regényében! Tudtam, hogy magnóra veszik, a táskájában a magnó, királynő, de mindegy, barátja így legalább pontosan reprodukálhatja a szavaimat. A barátja vagy a szeretője...”

„Nézze, ezredes elvtárs – lesz metsző Carmen hangja, és az ő azúrkék szeme is megvillan. – Hogy mim ő nekem, és mije vagyok én neki, igazán nem magára tartozik!”

„Bocsásson meg, drága asszonyom. Maga félreértett. Én csak...”

„Maga csak sérteget, mert megszokta, hogy a társalgást általában maga irányítja, és mindenkit kedvére sértegethet. Hát nem! Elmesélte az előbb a Drakulának képviselő barátja és a maga egyik bravúros cselekedetét. Hogy hogyan hajszoltak halálba a szép Nórát, majd Drakula, a maga egyetlen barátja, hogyan is ölte meg. Igen. Ezek voltak maguk, nem is parancsra, hanem szadista kéjjel gyilkolászó és áldozataikat kínozó állatok. De a maguk ideje elmúlt, mint ahogyan hamarosan elmúlik maga is.

Látom fakó arcán a halál árnyékát, uram, hamarosan találkozni fog barátjával, Spiridon Drakulával a pokolban. Mert maga, ahogyan az az öreg tiszt mondotta, valóban a sátán.”

„Nézze, asszonyom, a maga szemtelensége túlmegy minden határon – vörösödik el az öregember, és a sebhely ismét lángol az arcán. – Egy jelentésembe kerül, s maga és híres hajóskapitány férje le is buktak. Hát mit gondol, én is olyan ostoba vagyok, mint Ionel és társai? Azt hiszi, én nem jöttem rá, mivel foglalkoznak, mivel kereskednek a maguk menő cégei, kihasználva a török mintára szerveződő román vadkapitalizmus áldásait? A kretén, egymásnak is ellentmondó törvényeket és a korrupt hatóságok hihetetlen, mohó pénzségét!”

„Csakhogy maga, ezredes, soha nem írja meg azt a feljelentést!” – mosolyodik el Carmen.

„És ugyan mi gátol meg benne? – iszik Strigoi, és olyan ideges, hogy remegő kezében megbillen a pohár, és az abroszra csöppen a vodka. – Maga karate-bajnoknő? Esetleg az a kis lotyó, aki leütött, mert óvatlan voltam, vagy híres szeretője a készülő, ostobácska regényével? Mégis, mi akadályozna meg, dalolja el, kíváncsivá tett.”

„A videofelvételek, melyek bizonyítják, hogy a belügy élő legendáját, az orosz rulett bajnokát hogyan tette harcképtelenné két meztelen nő. A maga hiúsága ezt soha nem viselné el, ezredes.”

„Csakhogy amikor úgy döntöttek, hogy elengednek, megígérték, hogy titokban tartják ezt az egész ügyet.”

„Cserébe, mon colonel, maga megígérte, hogy leszáll rólunk. Most meg fenyeget? Hogy feljelent, hogy lerántja vállalkozásaimról a leplet! Hát minek néz maga engem, elvtársam? Verébnék.”

„Hol van az a kazetta?”

„Biztos helyen, egy bank széfjében, s a levél az ügyvédemnél, ha valami történik velünk, azonnal nyilvánosságra hozza. Ennyi. Nos, válaszoljon, ezredes elvtárs, megírja feljelentését?”

„És még engem nevez sátánnak – pillant rám Strigoi, és egy sörösüveg után nyúlva mohón iszik –, a maga informátora, az a szerencsétlen balfácán tiszt, aki meg akart ölni! Na, jó, egy-egy. A megállapodás érvényben van. Hát mit érdekel engem, a világ árváját, a maga üzlete, királynő? Gazdagodjanak, csak gyarapodjanak. Nem is tudom, miért vagyunk ilyen ellenségesek, én azért ültem le magukkal, hogy az író úr rendelkezésére álljak, érthetően nekem sem mindegy, hogy mik szerepelnek rólam egy regényben.”

„Annyit már én is tudok – mosolyog Carmen –, hogy egykori főnökét, a nagy Nicolski tábornokot neveztek patkánynak. De nevezhették volna magát is, amit itt előadott Drakuláról és önmagáról, az méltó a hírnevéhez. Már sajnálom, hogy meg gondolatlanul szóba álltunk magával.”

„Na, jó – sápad el Strigoi, és ismét remegni kezd dühében. – Akkor hagyjuk a múltat, hosszú még az út Naxosz szigetéig, ha az úr – pillant rám – meggondolja ma-

gát, leülhetünk még beszélgetni, de magával többé nem ülök le, királynő. Át kell adnom viszont a kis Elektra kérését – mutat a tolóajtóban álló csitri felé, akinek kék pettyes mini ruháját borzolja a huzat, izgatóan ki-kivillannak barna combjai, s időnként a fehér bugyi csíkja is. – Hallotta már, hogy maguk, királynő, a társas szexet kedvelik, és szívesen állana rendelkezésükre, száz dollár a tarifa, de magukkal ingyen is csinálná, megtetszettek magának. Fiatal kora ellenére romlott a leányka, mindenre kapható, fontolják meg.”

„Kész – sápad el Carmen, lassan issza ki vodkáját, felemelkedik. – Nekem ebből elég. Gyere – fogja meg a kezem –, ezzel a patkánnyal, nincsen miről beszélgetni.”

Én is ráérősen iszom ki poharam, nézem az ajtó mellett álló lánykát, aki látható érdeklődéssel, kacéran bámul ránk, aztán a dühében elfehéredő, remegő Strigoira pillantok. – Hát ennyi volt, ezredes, de nem volt minden tanulság nélkül való. Ha érdeklő a kis romlott csitri, használja maga.”

Kézen fogom Carment, és kivonulunk az ebédlőből.

„Hát tényleg nem kíváncsi a történetemre – szól utánam Strigo vidoran. – Pedig lenne még miről mesélnem. Maga még óvodás volt akkor, az én fénykoromban, mit tudhat maga az egészről?”

„Az majd kiderül” – S előre engedve a dühében még mindig reszkető Carment, kilépek a fedélzetre. Átölelem, és odasétálunk a korláthoz, bámuljuk a sötétben talányosan hullámozó fekete tengert. *Akkor éjszaka meg akart ölni, részegen jött utánunk a kajütbe, de Kriszti időben ébredt, leütötte, a kapitány egy csőhöz bilincselte a raktérben, de még lementem hozzá, és tovább mesélt. De erről majd máskor, most inkább térjünk vissza ahhoz az estéhez, hiszen sok minden akkor dőlt el, s akkor vettek más irányt a dolgok.*